

MAFFE
MEESTER
DAAN

MAFFE
MEESTER
DAAN
IS EEN BAAS

Judith van Helden
Illustraties Hanne Snel

j/columbus

Maffe meester Daan Daan is een baas

Judith van Helden

www.judithvanhelden.nl

ISBN 978-90-8543-516-7

ISBN e-book 978-90-8543-523-5

NUR 282 / C-NUR 010

Ontwerp omslag: Brainpink.nl

Illustraties: Hanne Snel | hannesnel.com

Opmaak binnenwerk: Buitenspel, Meppel

© 2023 UITGEVERIJ COLUMBUS - LEEUWARDEN

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Columbus is onderdeel van Jongbloed Christelijke Media in Leeuwarden.

www.jongbloedmedia.nl

Hoofdstuk 1

‘Ga je mee, mees? We gaan nog even voetballen op het veldje.’

‘Wil je zo graag verliezen?’ lachte ik. Ik sprong op van mijn stoel en probeerde de bal uit Martijns handen te tikken.

‘Ha!’ Met een snel gebaar stopte Martijn de bal achter zijn rug. ‘Dat lukt je lekker toch niet.’

‘Hem natuurlijk niet, maar mij wel.’ Met een grote grijns pakte meester Jesse, die achter Martijn stond, de bal uit zijn handen.

‘Ooooh, dat is niet eerlijk!’ protesteerde Martijn. ‘Twee tegen één.’

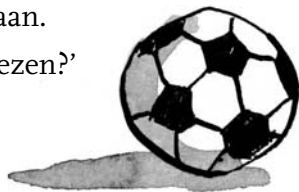
‘Dan maken we er twee tegen tien van’, stelde ik voor. ‘Of twee tegen honderd. Zelfs als meester Jesse en ik het tegen heel de school moeten opnemen, winnen we nog.’

‘Dat is zo’, was Jesse het onmiddellijk met mij eens. ‘Maar vandaag kan dat helaas niet.’

Ik keek hem verbaasd aan. ‘Hoezo kan dat niet? Het is bijna kwart voor drie. De bel is al gegaan. We kunnen best even voetballen.’ Jesse keek me afkeurend aan.

‘Meneer heeft zeker zijn mail weer niet gelezen?’

‘Meneer?’ Martijn proestte het uit.

‘Meester Daan is geen meneer. Meer een grote jongen of zo.’

‘Meer een koning of een prins’, verbeterde ik Martijn, maar nu koos Jesse ineens de kant van Martijn. ‘Eigenlijk is meester Daan een klein jochie die eruitziet als een lange slungel. Maar hoe graag dat jochie ook met jou wil voetballen, hij moet eerst vergaderen.’

‘Vergaderen?’ Ik hikte bijna van schrik. ‘Hoezo moeten we alweer vergaderen? We hebben gisteren ook al vergaderd. En vorige week.’

‘Het is ook niet zomaar een vergadering’, zei Jesse gewichtig.

‘Het is een extra ingelaste spoedvergadering. Als jij je mail eens zou lezen, dan had je dat allang geweten.’

‘Een spoedvergadering’, mopperde ik. Ik keek naar buiten, waar de zon scheen. Abdul en Tom waren aan het basketballen en Jet en Leslie deden een of ander ingewikkeld hinkelspel. ‘Wat kan er nou belangrijker zijn dan tijd doorbrengen met je leerlingen?’ ‘Daar zullen we zo wel achterkomen’, dacht Jesse. ‘De vergadering begint over een minuut.’

Ik keek met een spijtig gezicht naar Martijn. ‘Je hoort het. Ik kan helaas niet met je voetballen. Maar je houdt het tegood.’

Jesse gaf de bal terug aan Martijn en Martijn sprintte weg. ‘Veel plezier met de vergadering!’ hoorde ik hem nog roepen.

Ik pakte een banaan uit mijn tas en slofte achter Jesse aan naar de personeelskamer waar we altijd vergaderen. De andere collega’s zaten er al. De iebeejer keek met een zuinig gezicht naar de klok en toen weer naar ons. Ik keek ook naar de klok en haalde mijn schouders op. Blijkbaar liep deze klok iets achter, want hier duurde het nog twee minuten voordat de vergadering zou beginnen.

Ze kon niet beweren dat we weer eens te laat waren.

Tot mijn verbazing zat de directeur er ook. Meestal heeft hij belangrijkere dingen te doen als er vergaderd moet worden. Maar nu zat hij aan het hoofd van de tafel en keek hij vrolijk glimlachend rond.

‘Ik vertrouw het niks’, mompelde ik tegen Jesse. ‘Er gaat vast iets vreselijks gebeuren.’

‘Hmmm’, mompelde Jesse. Ook hij keek met een zorgelijk gezicht rond en dat maakte mij haast nog ongeruster. Als zelfs Jesse het al niet vertrouwde ...

‘Volgens mij is iedereen er nu. Laten we beginnen’, stelde Carla voor.

‘Het is nog geen kwart voor drie’, zei de iebeejer haastig.

‘Nou en?’ flapte ik eruit. ‘Als iedereen er al is, hoeven we toch op niemand meer te wachten?’

Tegen zoveel logica kon niemand op.

‘Goed’, zei de directeur. ‘Ik heb een extra vergadering belegd omdat ik belangrijk nieuws heb.’

Hij zweeg en keek met een ernstig gezicht de tafel rond. Daar deed hij zo lang over, dat ik me heel even afvroeg of ik per ongeluk in slaap gevallen was en het nieuws gemist had, maar gelukkig schraapte hij zijn keel en ging hij verder.

‘Ik heb er lang over getwijfeld, de voordelen en de nadelen uitgebreid tegen elkaar afgewogen, het met een coach besproken en diverse klankborden hun licht erover laten schijnen, maar nu is de knoop dan toch eindelijk doorgehakt.’

‘Nou, dat is mooi’, zei ik enthousiast. ‘Dan kunnen we nu weer verdergaan.’

Ik schoof mijn stoel al naar achteren maar toen ik Jesse aan de overkant van de tafel zijn hoofd zag schudden, de woeste blik van de iebeejer opving en de open mond van de directeur vanuit mijn ooghoeken zag, nam ik maar snel een hap van mijn banaan en bleef ik zitten.

‘Ik heb een andere baan’, zei de directeur. ‘Dat wilde ik zeggen.’ Nu was het mijn mond die open hing van verbazing. Het is maar

goed dat banaan zo plakkerig is dat het niet snel uit je mond valt. ‘Een andere baan?’ herhaalde Carla.

De directeur knikte trots. ‘Ik blijf natuurlijk wel belangrijk en directeur en zo, maar niet meer op deze school. Ik ga op een veel grotere school werken, waar ze midden in een ingewikkelde transformatie zitten en ...’

Ik luisterde al niet meer. Zodra iemand met moeilijke woorden gaat strooien, dwalen mijn gedachten af.

De directeur ging ons dus verlaten. Wat zou dat voor gevolgen hebben? Ik nam nog een hap van mijn banaan en gooide de schil met een boogje in de prullenbak.

‘Ga jij dan ook weg?’ vroeg ik aan de iebeejer.

‘Ik?’ De iebeejer fronste haar wenkbrauwen. ‘Waarom zou ik weggaan?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Omdat jullie altijd samenwerken.’

De iebeejer snoof verontwaardigd. ‘Jij werkt toch ook vaak samen met Jesse? Als hij zou weggaan, zou jij toch ook niet meteen opstappen?’

Daar moest ik even over nadenken. Als Jesse hier zou vertrekken, zou ik hem wel gaan missen. Maar als ik dan ook naar een andere school zou gaan, zou ik mijn leerlingen juist weer heel erg missen.

‘Wanneer begin je aan je nieuwe baan?’ vroeg Jesse.

‘Over twee maanden’, zei de directeur. ‘Maar als er eerder een opvolger gevonden wordt, hoop ik eerder te kunnen gaan. De andere school zit met smart op me te wachten.’

‘Nou, dat zal wel lastig worden’, merkte Carla op. ‘Er is een enorm tekort aan directeuren.’

‘Is er nog meer waarover we moeten vergaderen?’ wilde ik weten. ‘Nee, dit is het’, zei de directeur. ‘Ik hoop dat je niet al te erg geschrokken bent. Als je er nog even met mij over door wilt praten, hoor ik het wel.’

‘Is goed.’

Ik was helemaal niet geschrokken, maar wel verbaasd. Ik dacht dat onze directeur het prima naar zijn zin had bij ons op school. Laat beginnen, vroeg vrij, sporten onder werktijd ... maar blijkbaar was hij het hier wel een beetje zat.

‘Wat vind jij er nou van?’ vroeg ik aan Jesse die meegelopen was naar mijn lokaal.

‘Tja’, Jesse liep snel om mij heen en ging op mijn bureaustoel zitten. ‘Ik weet niet zo goed wat ik ervan vind. Dat de directeur weggaat vind ik op zich niet zo erg, want hij was hier toch al bijna nooit. Maar ik ben wel benieuwd wie we ervoor in de plaats krijgen. Ik hoorde de iebeejer net tegen Carla zeggen dat ze nog wel iemand kent die heel geschikt zou zijn als directeur.’

‘Oei’, zei ik.

‘Precies’, zei Jesse.

‘Kennen wij ook niet iemand die hier directeur wil worden?’ vroeg ik me hardop af.

‘Ik ken in elk geval wel twee meesters die in de sollicitatiecommissie willen’, zei Jesse.

Ik staarde hem met toegeknepen ogen aan.

‘Ja, dat zijn wij’, knikte Jesse. ‘Want dat betekent dat wij mee mogen beslissen wie de nieuwe directeur wordt. Als de iebeejer dan iemand uit wil kiezen waarvan wij denken dat het misschien toch niet zo’n goede directeur is, dan kunnen wij haar tegenhouden.’

‘Laten we dat meteen dan maar gaan regelen’, stelde ik voor. Naast elkaar liepen we weer terug naar de personeelskamer. Daar zat inmiddels niemand meer, maar gelukkig vonden we de directeur nog in zijn kantoor. Hij had zijn jas al aan en zijn tas hing over zijn schouder.

‘Wij willen wel in die eh ... bij die club’, zei ik haastig.

‘Bij die club?’ De directeur keek me glazig aan. ‘Welke club?’

‘Die beslist wie de nieuwe directeur gaat worden.’

‘Daan bedoelt dat wij in de sollicitatiecommissie willen’, legde Jesse uit. ‘Wij hebben de afgelopen jaren wel gemerkt hoe belangrijk het is dat een school een goede directeur heeft, en daarom willen we graag helpen om een opvolger voor je te vinden.’

‘Nou, dat lijkt me prima’, knikte de directeur blij. ‘Ga het maar regelen. Hoe eerder hoe beter, lijkt me.’

‘Ja, want dan kun jij natuurlijk eerder ...’

‘We gaan meteen aan de slag’, viel Jesse mij in de rede.

De directeur stak zijn hoofd om het hoekje van de gang en keek ons vervolgens geheimzinnig aan.

‘Weet je, ik denk dat de iebeejer mij misschien wel wil opvolgen. Dus ik denk dat het allemaal zo geregeld is.’

‘Dat denken wij niet’, zeiden Jesse en ik in koor.

Hoofdstuk 2

‘Meester, de directeur gaat weg.’ Job leunde triomfantelijk achterover, alsof hij zojuist had verteld dat hijzelf de nieuwe directeur zou worden.

‘Hoe weet jij dat?’ vroeg ik verrast. ‘Ik dacht dat het nog geheim moest blijven.’

‘Het is ook nog geheim’, knikte Job. ‘Mijn vader zit in de schoolraad en die heeft het mij verteld.’

Jet rolde met haar ogen. ‘Jouw vader verklapt het aan jou, jij vertelt het nu in de klas. Dan is het toch geen geheim meer?’

Job keek me een beetje onzeker aan. ‘Het is toch een geheim van school? Dan kan ik het hier toch wel zeggen?’

‘Volgens mij wilde de directeur het zelf graag tegen alle leerlingen vertellen’, zei ik. ‘Maar goed, wij weten het nu al. Laten we er samen voor zorgen dat het nog even onder ons blijft.’

Tom stak zijn hand op. ‘Wat doet een directeur eigenlijk?’ wilde hij weten. ‘Ik weet wel dat een directeur de baas is, maar ik zie hem bijna nooit.’

‘Nou,’ begon ik aarzelend, ‘de directeur heeft geen klas. Dus hij zit altijd in een kantoor in plaats van een lokaal.’

‘Ja, dat snap ik. Maar wat doet hij daar?’

‘Ehm, nou ... hij zit veel achter zijn computer’, zei ik. ‘Hij belt vaak met mensen en hij overlegt met de iebeejer.’

Bart stak ook zijn vinger op en ik gaf hem dankbaar het woord.

‘Ik denk dat de directeur zich bezighoudt met de financiën’, zei hij ernstig. ‘Hij moet natuurlijk precies bijhouden hoeveel geld alles kost.’

‘Dat ook’, zei ik.

‘Wat een verschrikkelijk saaie baan lijkt me dat.’ Martijn schudde zijn hoofd. ‘Heel de dag een beetje in je eentje in zo’n stinkkantoor op een stoel zitten.’

‘Je kunt wel lekker gamen zonder iemand zit te zeuren’, dacht Abdul. ‘Misschien doet directeur wel FIFA hele dag.’

Ik schoot in de lach. Het zou me niks verbazen als de directeur inderdaad heel de dag met dingen bezig was die niks met school te maken hadden. Ik had eerlijk gezegd ook geen idee waar hij altijd zo druk mee was.

‘Komt er nu een nieuwe directeur?’ wilde Leslie weten.

‘Ik hoop het wel’, zei ik. ‘Maar er is wel een tekort aan directeuren. Misschien reageert er niemand als we een vacature uitzetten.’

‘Vacature?’ herhaalde Abdul.

Abdul woont nog niet zo heel lang in ons land, maar hij kan al behoorlijk goed Nederlands. Het gebeurt nog maar zelden dat hij vraagt wat een woord betekent.

‘Dat betekent dat je een baan voor iemand hebt’, legde ik uit.

‘Meestal schrijf je een vacaturetekst. Daarin staat wat je bij zo’n

baan allemaal moet doen en wat je moet kunnen. Die tekst zet je dan op internet zodat iedereen het kan lezen.'

'Als er een nieuwe directeur komt, hoop ik wel dat hij aardig is', zei Lotte.

'En verstand heeft van boekhouden', vulde Bart aan.

'Hij moet ook af en toe pleinwacht houden', zei Martijn. 'Dan zien we hem tenminste nog eens.'

'Het kan natuurlijk ook een vrouw zijn', zei Angela. 'Jullie hebben het steeds over "hij" maar mijn moeder is ook ergens directeur.'

'Directrice', verbeterde Bart.

Angela haalde haar schouders op. 'Ze noemt het zelf "manager". Maar het komt allemaal op hetzelfde neer.'

'Weet je wat?' zei ik. 'Het is tijd voor de taalles. Waarom schrijven jullie zelf geen vacaturetekst?'

'Komt die dan ook op internet?' vroeg Job.

'Vanmiddag gaan we met een aantal meesters en juffen de echte vacaturetekst bedenken', zei ik. 'Misschien gebruiken we dan jullie teksten wel. Het kan best zijn dat een paar van jouw zinnen in de echte tekst terechtkomen.'

'Dan wil ik wel dat mijn naam erbij komt te staan', waarschuwde Job.

'Zorg eerst maar dat je een tekst hebt.'

'Een mens met humor', las ik voor aan Jesse. Ik pakte een andere schrijfo opdracht van de stapel. 'Iemand die goed kan voetballen.' Jesse pakte ook een blaadje. Hij schoot in de lach. 'Iemand die

heel veel geld heeft zodat we een kartbaan op het plein kunnen maken', las hij voor.

'Dat lijkt me een uitstekend idee.' Ik boog opzij om te zien wie dat had opgeschreven. Tot mijn verbazing was het Jet. Ik had Jet nog nooit over karten gehoord. Wel over voetbal.

'Voor de school moet een voetbalveld komen, het veldje achter de school kan dan een crossbaan worden en op het dak kan een grote schommel gezet worden', vatte Jesse de rest van Jets opdracht samen.

'Wat een belachelijke ideeën, zeg. Ik hoop dat jullie ook nagedacht hebben over competenties en bekwaamheden?' De iebeejer schoof bij ons aan tafel en zette haar koffiebeker boven op de opdracht van Jet.

'Het zijn ideeën van mijn leerlingen', zei ik gepikeerd. 'En ik moet zeggen dat er best goede ideeën tussen zitten.'

De iebeejer keek me streng aan. 'Jij hebt dus al aan je leerlingen verteld dat de directeur weggaat. Dat is niet wat we hebben afgesproken. Jij houdt je weer eens niet aan de regels.'

Ik beet op mijn lip. Ik was bang dat ik me niet zou kunnen inhouden als ik nu antwoord zou geven. Gelukkig kwam juf Carla eraan.

'Ik hoorde dat die ene man die in de schoolraad zit aan alle ouders die hun kind kwamen ophalen zat te vertellen dat de directeur weggaat', mompde ze.

De iebeejer schudde afkeurend haar hoofd. 'Hij ook al. Daar komt alleen maar onrust van. Ik denk dat het goed is om zo snel